

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

Πρώτην, χρησιμωτάτην καὶ ἀναγκαιοτάτην πηγὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ῥητορικῆς ἐκαλέσαμεν τὴν ἁγίαν Γραφήν· καὶ δικαίως. Διότι ἂν ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ συνίστανται εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀπεσταλμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀλαχοῦ δυνάμεθα κάλλιον ν' ἀνεύρωμεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ ζωὴν, ἢ ἐκεῖ, ἔνθα λαλεῖ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι αὐτοῦ; Ἐνταῦθα, ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ, ἐνυπάρχει ἡ ἀληθὴς σοφία ἢ λαλοῦσα εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἰσχυρῶς κινούσα καὶ ἐλκύουσα. Ἐνταῦθα τὸ ὕδωρ ἀντλεῖται καθαρὸν καὶ ζῶν, ἀμιγῆς ἀλλοτρίων στοιχείων. Ἐνταῦθα εἶναι ἀποθεθησαυρισμένα τὰ μέσα δι' ὧν δυνάμεθα νὰ κινήσωμεν καὶ πείσωμεν τοὺς ἄλλους. Ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν αἱ ἀλήθειαι ἐκεῖναι, αἵτινες, ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἐδραζόμεναι, ἔχουσιν ὅλως ἄλλοίαν ἢ οἱ ἄνθρωποι λόγοι δυνάμιν. Τὸ κύρος τοῦ λόγου τούτου εἶναι ἰσχυρόν· διότι Θεὸς εἶναι ὁ λαλῶν, διότι πᾶν τὸ ἀμέσως ἐκ Θεοῦ προερχόμενον ἀνομολογεῖται ὡς ἀλάθηστος καὶ ἀμετάτρεπτος ἀλήθεια, ὡς ἐντολὴ ὑπερτάτη, ὡς θεῖος λόγος ἀγάπης.

Περὶ τῆς μυστηριώδους ταύτης δυνάμεως τοῦ ἐν ταῖς Γραφαῖς λόγου ἦσαν πληρέστατα πεπεισμένοι πάντες οἱ ἐπιφανεῖς τῆς Ἐκκλησίας ῥήτορες· διὸ οὔτε χρόνου μακροῦ οὔτε πόνων πολλῶν ἐφείδοντο εἰς τὴν μελέτην αὐτῶν, πρὶν δ' ἢ γίνωσιν ὅλως κάτοχοι τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἁγίων Γραφῶν, οὐδὲ νὰ κηρύξωσι τὸν θεῖον λόγον ἐνόμιζον ὅτι ἠδύναντο. Ὁ Βαλέριος παρεκίνησε τὸν Αὐγουστίνον νὰ κηρύττῃ, ὅτε οὗτος ἀτελῶς εἰσέτι ἐγίνωσκε τὰς Γραφάς. «Πάτερ, λέγει ὁ Αὐγουστίνος πρὸς αὐτόν, ποῦ εἶναι ἡ πρὸς με ἀγάπη σου; Διατί θέλεις νὰ με ἀποστερήσῃς τὸν χρόνον τὸν ἀναγκαῖον εἰς ἐκμάθησιν αὐτῶν ἀγνοῶ; Θέλεις τὴν ἀπώλειάν μου; Τί θ' ἀποκριθῶ εἰς τὸν Θεόν, ὅταν με κρίνῃ; Νὰ τῷ εἶπω, ὅτι ἀνέλαβον τὴν διακονίαν τοῦ λόγου, μὴ γινώσκων τοῦλάχιστον ὅ,τι μοι

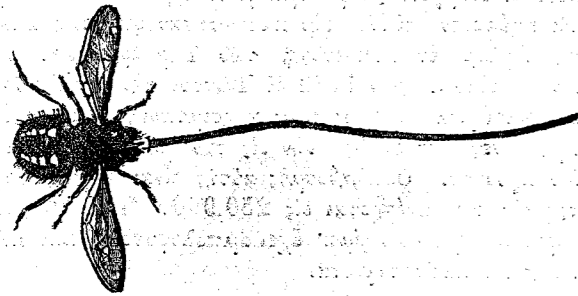
εἶναι ἀναγκαιοτάτον, ἵνα ἐπιτυχῶς διεξαγάγω τὴν διακονίαν ταύτην.

Ὅπως ἐφρόνον καὶ οἱ λοιποὶ πάντες τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ θεῖοι Πατέρες Βασίλειος, Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς καὶ ὁ Χρυσόστομος ἐθεώρησαν κύριον αὐτῶν μέλημα τὴν μελέτην τῶν Γραφῶν, γνωστὸν δ' εἶναι, ὅποιον ὕψος ἀληθειῶν καὶ ῥητορικῆς ἠντλησαν οἱ πατέρες οὗτοι ἐκ τῶν Γραφῶν. . . . Κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ ἐνδόξους αἰῶνας ὁ προδίδων τὰς Γραφάς διέπραττε τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα καὶ ὁ ρίπτων τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ. Τότε γονυπετεῖς ἀνεγνώσκον τὴν ἁγίαν Γραφήν ὡς «τὴν ἐπιτολήν, ἣν ὁ Θεὸς ἔγραψε τοῖς δημιουργήμασιν αὐτοῦ»· τότε ἐν τῷ αὐτῷ κατετίθεντο τόπω τὰ ἅγια καὶ ἡ ἁγία Γραφή· τότε οἱ θνήσκοντες ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὸν τάφον τὴν Γραφήν ὡς πολῦτιμον κειμήλιον. Καὶ δὲν ἔχει μὲν νῦν οὕτω τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡ ἁγία Γραφή διατελεῖ οὔσα καθωρωτάτη καὶ ἀφθονωτάτη πηγὴ δυνάμεως καὶ ὕψους χριστιανικοῦ λόγου, ἱκανὴ καὶ τοὺς σοφοὺς νὰ πείσῃ καὶ τοὺς ἀσφοῦς νὰ προσελκύσῃ. Ἡ ἁγία Γραφή περιέχει μυστήρια ἄζια προσοχῆς καὶ μελέτης τοῖς σοφωτάτοις, περιέχει ἀπ' ἁς ἀληθείας διατρεφούσας καὶ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς καὶ ἀσθενεῖς· θηλάζει τὰ παιδία καὶ παρέχει στερεὰν τροφήν τοῖς ἰσχυροῖς. Ἡ ἁγία Γραφή ὁμοιάζει πρὸς ποταμόν, οὗ τὸ ὕδωρ ποῦ μὲν εἶναι τοσοῦτον ἀβαθές, ὥστε καὶ ἄρνιον δύναται νὰ διέρχηται, ποῦ δὲ τοσοῦτον βαθύ, ὥστε καὶ ἐλέφας δύναται νὰ διαπερᾷ κολυμβῶν.

Ἄλλ' αἱ Γραφαὶ εἶναι ἀναγκαῖαι εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν ῥήτορα οὐ μόνον ἕνεκα τοῦ περιεχομένου, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς λέξεως καὶ τοῦ ὕψους αὐτῶν. Καὶ ὁ μὲν ἐπιπόλαιος ἀναγνώστης ἐλάχιστα θαυμάζει τὰς καλλονὰς τῶν Γραφῶν, ἀλλ' ὁ ἐμβριθῶς ἐγκύπτων εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν πανταχοῦ εὐρίσκει τὰ κινούντα τὸν θαυμασμόν αὐτοῦ καὶ τέρποντα αὐτόν. «Ἴνα νοήσωμεν τὴν ῥητορείαν τῆς ἁγίας Γραφῆς, λέγει ὁ Φεβελῶν, ἀνάγκη πρὸ πάντων νὰ γινώσκωμεν τὴν ἀρ-

ναι ως ο σωλήν δι' οὗ ἡρεῖς ἀνακροφόμεν ὕδωρ ἢ ἕτερον ρευστόν. Εἶναι δὲ καὶ ὡς ἀντλία. Δι' ἀντλίας, ὡς ἐστὶν ἡ τοῦ ἐλέφαντος κατασκευασμένη, πολλὰ ἔντομα λαμβάνουσι τὸ μέλι ἐκ τῶν ἀνθέων. Ἡ ἀντλία αὕτη καλεῖται προβοσκίς. Διὰ τοιοῦτου ἐργαλείου ὁ κώνωψ ἀναμυζᾷ τὸ αἷμα ἡμῶν. Εἰς τὴν ἄκρην τῆς ἀντλίας τοῦ ἔχει τι δι' οὗ διανοίγει ὄπην ἐν τῷ δερματί ἡμῶν, εἶτα δὲ ἀντλεῖ τὸ αἷμα ἡμῶν ἐν τῷ στομάχῳ του. Ἐν τισὶν ἔντομοις ἡ προβοσκίς εἶναι μακροτάτη, ὡς ἐνταῦθα φαίνεται. Ἡ προβοσκίς αὕτη εἶναι κοίλη, δι-

αὐτῆς δὲ τὸ ἔντομον ἀναμυζᾷ τὸ μέλι πολὺ βαθέως ἐκ τῶν ἀνθέων, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ βάθος αὐτῶν. Ἡ προβοσκίς συνήθως εἶναι περιπτυγμένη ὅταν δὲν ἔχει εἰς χρῆσιν, ὡς ἐν τῇ παρατιθεμένη εἰκόνι. Τὰ δύο μακρὰ κέρατα ὑπεράνω αὐτῆς εἰσὶ τὰ αἰσθητήρια ὄργανα. Ἡ γλῶσσα τοῦ κολυβρίου εἶναι πᾶσιγματι προβοσκίς, καὶ περιεργωτάτη. Ἐχει δύο σωλήνας παράλληλως τεθειμένους, ὡς εἰσὶν αἱ δύο κἀναι-διπλοκἀνου πυροβόλου εἰς τὴν ἄκρην τῆς γλῶσσης οἱ σωλήνες, οὗτοι εἰσὶν ὀλίγον κεκλιμένοι, καὶ αἱ ἄκραι αὐτῶν εἰσὶν ὡς κοχλιάρια. Τὸ μέλι λαμβάνει διὰ τῶν κοχλιάριων τούτων εἶτα δὲ φέρει εἰς τὸ στόμα διὰ τῶν μακρῶν σωλήνων τῆς γλῶσσης. Ἀλλὰ τὸ πτηνὸν μεταχειρίζεται τὴν γλῶσσαν του καθ' ἕτερον τρόπον συλλαμβάνει δι' αὐτῆς τὰ ἔντομα, διότι ἀποτρέφεται ἐκ τούτων ὡς καὶ διὰ μέλιτος. Πράττει δὲ ὡς ἐξῆς: Τὰ δύο κοχλιάρια λαμβάνουσι τὸ ἔντομον ὡς διὰ λαβίδος, αὕτη δὲ καμπωμένη τὸ θέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ πτηνοῦ. Ἡ γλῶσσα ἐπομένως τοῦ κολυβρίου δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐργαλεῖον, ἀλλὰ περιέχει διάφορα ἐργαλεῖα ἑαυτοῦ, δύο ἀντλίας, δύο κοχλιάρια, καὶ λαβίδας.

Ἡ γλῶσσα τῆς γαλῆς εἶναι παράδοξον ἐργαλεῖον εἶναι ὡς ψήκτρα: διὰ τοῦτο εἶναι ἀνώμαλον, ὅταν καθαρὴν ἐκυτῆν τότεν ἐπιμελῶς ἀποβάλλει τὴν ἀκκορσίαν καὶ ὁμαλύνει τὴν ἐπιπέδη τῆς ὡς ὁ ἵπποκόμος καθαρίζει καὶ ὁμαλύνει τὴν τοῦ ἵππου διὰ τῆς ψήκτρας. Διὰ τῆς γλῶσσης δὲν φθάνει τὴν κεφαλὴν τῆς, διὸ μεταχειρίζεται πρὸς τοῦτο τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Εἰσὶ πτηνά τινα ζῶντα ἐξ ἰχθύων, ἔχουσι ἐπομένως ἐργαλεῖα, πρὸς τοιοῦτον σκοπόν. Ὁ ἐρωδιός εἶναι πτηνὸν τοιοῦτου εἶδους. Ὅταν τὸ φῶς εἶναι ἀμυδρὸν εἶτε τὴν πρωΐαν ἢ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, εὐρίσκει τὸν κατάλληλον πρὸς ἀλιεῖαν χρόνον. Ἰστάται

ὡς βλέπετε ἐνταῦθα εἰς ἀβαθεῖς ὕδωρ ἤσυγον καὶ ἀκίνητον ὥστε δύναται νὰ ἐκληφθῇ ἀντὶ δένδρου ἢ ἄλλου τινος ἀψύχου πράγματος. Θεωρεῖ σταθερῶς καὶ μετ' ὑπομονῆς ἐν τῷ ὕδατι, ἅμα δὲ ὡς ὁ ἰχθύς προσέλθῃ, ἐμβαπτίζει τὸ ὀξὺ ῥάμφος του, καὶ ἀφίπταται εἰς τὴν φύλακάν μετὰ τῆς λείας του. Τὰ πτερά τοῦ παραδόξου τούτου πτηνοῦ εἰσὶν ὠραία, καὶ πολὺ τιμῶνται ὡς κοσμήματα.

Πτηνά τινα δύναται ἀρίστα νὰ ῥάπτωσι διὰ τοῦ ῥάμφους καὶ τῶν ποδῶν των. Ἐν πτηνὸν ῥάπτει τόσο καλὰ ὥστε καλεῖται ὁ ῥάπτης. Ἐνταῦθα παρίσταται ἡ φύλακάν του κεκρυμμένη ἐντὸς φύλλων τὰ ὅποια συνέραψεν, διὰ κλωστής ἢν αὐτὸ κατασκευάζει λαμβάνον βάμβακα ἐκ τῶν βαμβακορυττειῶν, καὶ διὰ τοῦ μακροῦ λεπτοῦ ῥάμφους του καὶ μακρῶν ποδῶν του, νήθον αὐτὸ εἰς κλωστήν. Εἶτα διανοίγει ὄπας ἐπὶ τῶν φύλλων διὰ τοῦ ῥάμφους του, καὶ διαπερῶν τὴν κλωστήν διὰ τῶν ὀπῶν, τὰ συρραπτει.

μακτός, πίπτει ἐν τῷ ὕδατι καὶ ὁ ἰχθύς τὸ πρῶτος

Ἡδυνάμεθα νὰ φέρωμεν πλείστα παραδείγματα τῶν διαφορῶν ἐργαλείων τῶν ἐν τοῖς ζώοις, ἀλλὰ ταῦτα ἱκανά. Εὐρίσκατε πλείονα διὰ παρατηρήσεως ἐπὶ τῶν διαφορῶν ζώων.

Ο ΑΣΘΕΝΗΣ ΠΙΘΗΚΟΣ

Ἡ φύσις τοῦ πιθήκου, καίτοι ἀγρία, ὑπόκειται ὁμως εἰς ἀθηνείαν ὡς ἐκ τῆς ἀπομακρυνσεως ἀπὸ τῶν

ὁ στόμαχος αὐτῶν ἀφανίζεται. Ἐντεθεν βλέπομεν τὸν ἐν τῇ εἰκόνι παριστάμενον πιθήκον, ἀσθενοῦντα, καὶ ἀποτρέφοντα τὴν μηρῆν αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν προσφερομένων αὐτῷ καρέ, ὠῶν, μήλων, κρομμύων, γλυκυσματων κλ.

Οἱ πιθήκοι κατάγονται πάντες ἐκ θερμῶν κλιμάτων, ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς. Ἐν Ἑυρώπῃ μόνον ἐν τῷ εὐρωπίῳ τῶν ἄγγλων, τῇ Γιβραλ-

τόπων ἔνθα εἶναι εἰθισμένος. Ἡ τροφή εἰς ἣν διάγει ἀφανίζει τὸν στόμαχον αὐτοῦ, ἀπαρλλάκτως ὡς θὰ κατετρέφετο ὁ στόμαχος ἀγροῦ τρώγοντος διαρκῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας. Αἱ λουκούλαιοι τράπεζαι χρῆσονται καὶ λουκούλειων στομάχων. Ἐκαστος τέρπεται δίδων εἰς τοὺς πιθήκους γλυκύσματα καὶ ἄλλα λιγνήματα, ὥστε ταχέως

τάρη, ζῶσι πολλοὶ, καὶ πολλαπλασιάζονται ὡς ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ κλίματος. Ἐν τῇ φυσικῇ των καταστάσει, οἱ πιθήκοι ζῶσιν ἐν τοῖς δάσεσιν τῶν τροπικῶν χωρῶν τρέφονται ἐκ καρπῶν, ὠῶν, ἔνταμων καὶ παντὸς εἶδους σίτων· οἱ γεωργοὶ πολλάκις πολλὰ πᾶσχουσι ἐκ τῶν ἐπιδρομῶν αὐτῶν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ κήπους των. Ὅπότεν γνωρίσωσιν ὅτι οἱ σίται, αἱ ὄρι-

Ζαι η οι καρποι ώριμασαν, φθάνουσιν πολυάριθμοι, θέτουσι πανταχόσε σκοπούς ίνα τους ειδοποιήσωσι περι του ελαχίστου κινδύνου, και τότε επιχειρουσι τον θερισμόν κανονικότατα. Αμα ως τις φανή, ο σκοπός εκπέμπει όζειαν κραυγήν και πάντες αναχωρουσιν. Είναι δε εις άκρον δύσκολον να τους προκαταλάβη τις διότι έχουνσιν ύπερμετρον ταχύτητα. Αί λεοπαρδάλεις και οι πάνθηρες, λίαν νοσημευόμενοι το κρέας των, εισιν οι φοβερώτεροι έχθροί των, διότι ως αι γαλαί, καρδοκοουσιν αυτούς εν ήσυχία και επιπίπτουσι κατ' αυτών είτε κειμωμένων είτε άπροσεκτούντων.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΟΥ

Α'. Ο Δοβρϋς.

Περι τας αρχάς της παρελθούσης εκατονταετηρίδος έζη παρά την Βαρσοβίαν, εις μικρόν τι χωρίον, χωρικός Γερμανός ονομαζόμενος Δοβρϋς. Καίτοι δέν εΐχε κατάστασιν αλλά μάλλον έπρεπε πολυ να εργάζηται δια να διατηρή την πολυμελή οικογένειάν του, διήγεν όμως βίον ευχάριστον καθότι εν τη οικία του άπνηντάτο εφηρμοσμένον το παλαιόν εκείνο του Σολομώντος λόγιον: «Καλλίτερον ξενισμός λαχάνων μετά αγάπης, παρά μόσχος σιτευτός μετά μίσους.»

Εν Πολωνία ο χειμών είναι πολυ δρυμύς και πάντοτε ούτος δια τον Δοβρϋν και την οικογένειάν του ήτο δύσκολος εποχή.

Ο Γερμανός χωρικός δέν ειχε φίλους πολλούς εις τα πλησιόχωρα εκείνα τακτικώς όμως έκαστον χειμώνα ξένος τις ένεφανίζετο, ο οποίος εγένετο πάντοτε μετά χαράς δεκτός. Ήτο δε ο ξένος εκείνος πολυ σοβαρός, εφόρει μελανόν πτέρινον ένδυμά, περιεπάτει με πολλήν τάξιν, και ειχε μακράν την βίνα, φρόνησιν πολλήν, οφθαλμούς πτηνού και φωνήν βαρείαν. Αμα αι χιόνες ηρχίζον να καλύπτωσι τα όρη ο ξένος ηρχετο, και, κρούων, εζήτηει να πω ανοιχθή εισόδος ηρχετο δε ουχι από την θύραν αλλά από το παράθυρον. Ήτο δε ούτος γέρων τις κόραξ, τον όποιον ο πάππος του Δοβρϋ ειχε συλλάβει μικρόν και ειχεν ημερώσει, και όστις το μεν θέρους και το φθινόπωρον διήγε ζωήν ελευθέραν εις τα δάση, διεξάγων πόλεμον προς τους βατράχους και τους ποντικούς, τρώγων σκώληκας, παρευρισκόμενος εις τας συναθροίσεις όλων των συναδέλφων του εν τω δάσει και επισκοπών την χώραν εκ του κωδωνοστασίου της εκκλησίας. Όταν ο χειμών ηρχετο μετέβαινε εις Δοβρϋ την οικίαν όπου κατα την άπουσίαν του πάντοτε τα παιδια ελάλουν περι αυτού και επεθύμουν την επανοδόν του, όντα περιέργα να μάθωσι αν ακόμη εζη, αν και παλιν θα περιπατη με το σύνθηός του. βάδισμα, αν θα κάθηται παλιν επι της κεφαλής του πατρός των, αν θα διώκη την γάταν και πολλά άλλα όμοια, τα όποια φυσικώς ηρχοντο εις των εζ παιδιών τον νοϋν όταν ωμίλουν περι του αγαπητου πτηνού των. Αλλά και αυτός ακόμη ο Δοβρϋς πολυ θα ελυπείτο αν ο ξένος του δέν επαμύχητο. Επι 30 ετη ουδέ ενα χειμώνα ελειψε πάν-

τοτε συνεμερίζετο την τύχην της οικογενείας και καλήν και κακήν και ουδεις ήτο μάρτυς αυτόπτης των περιπετειών της του Δοβρϋ οικίας, όσον ο κόραξ εκείνος, όστις από τας πρώτας του χειμώνας ημέρας μέχρι της ανοίξεως, εβλεπε πασαν χαράν και πασαν θλίψιν, όσαι εις την οικογένειαν εκείνην ηρχοντο.

Κατά την τελευταίαν ανοίξιν, φοβερά καταγίγεις ειχε καταστρέψει τα δύο τρίτα της εσοδείας κατα δε την αυτην περιστασιν και η άγγελος του Δοβρϋ ειχε φονευθή, ο δε πτωχός χωρικός ηναγκάσθη να πώληση τον αγρόν του δια να επαρκέση εις τας απολύτους της οικογενείας του ανάγκας πλην ουδέ δια τούτου ηδυνήθη να οικονομήση τα πάντα, όθεν εβιάσθη να δανισθή. Εκτοτε λοιπόν τα κακά επήρχοντο αλλεπαλληλα, και ημέραν τινά εις δανειστής, συνοδευόμενος υπό του αστυνόμου παρουσιάσθη εις την οικίαν του Δοβρϋ και κατέσχε και την τελευταίαν άγελάδα, και τα ζύλα, τα όποια ειχε συνάξει δια τον χειμώνα και ακόμη και τας εν τη οικία κλίνας, απειλών συνάμα ότι μετα δεκαπέντε ημέρας, αν δέν πληρωθή, τον μεν Δοβρϋν θα βάλλη εις φυλακήν τα δε έναπολειπόμευα σκεύη του θα πωλήση άπαντα εις μάτην ο δυστυχής χωρικός μετα της συζύγου του ανεστέναζεν, εις μάτην τα κατετρομασμένα τέκνα εκκλαιον η λιθίνος του δανειστου των καρδιά δέν συνεκινείτο. Τοιαυτη ήτο η του καλου μας χωρικού θείσις κατα τας ημέρας καθ' ης επι τριακοστήν πρώτην ηδη φοράν περιέμενε να ιδη και παλιν τον παλαιόν του φίλον τον κόρακα.

Β'. Ο κόραξ.

Ο κόραξ ηλθεν! ο κόραξ! ηλθεν εφώνησαν τα παιδια του Δοβρϋ, την επομένη της θλιβεράς ημέρας πρώϊαν, και επι του προσώπου των διεχύθη τόση χαρά, όση και κατα τον καιρόν της ευτυχίας των. Πράγματι δε ο κόραξ εκάθητο επι δένδρου πλησίον της οικίας καθαρίζων το ράμφος του, ως ει ειχε σκωθη από ορεκτικώτατον πρόγευμα. Το ετος τουτο ηρχησεν όλιγον να ελθη τα δε παιδια εφαντάζοντο πολλὰς ιστορίας δι' αυτόν.—Ίσως, ελεγον, κακότροπος τις κυνηγός εφόνευσε τον καλον μας κόρακα—αλλ' ημπορεί και να απέθανεν από την πείναν, ελεγεν άλλο—ώ, όχι, παρετήρει τρίτον, αν δέν εβρισκεν αλλου φαγητόν θα ηρχετο εις ημάς—ίσως τον συνέλαβον και μας τον εφυλάκισαν εις κανέν κλωβίον! Πλην ηδη ο κόραξ εκάθητο έξω του παραθύρου, κτυπών τας πτέρυγας του και κρούων ανυπομονώς ως ει μη ειχε καιρόν να χάνη.—Ελθε λοιπόν, εκράξεν ο Δοβρϋ, ανοίγων το παράθυρον ελθε και κάθησε μεθ' ημών ειμεθα τόσον πτωχοί όσον συ, και πάντες μας εγκατέλειπον' αλλ' ότι και αν εχωμεν θέλομεν το μοιρασθη μετά σου. Εβσελθε, πιστε σύντροφε, ημεις πάντοτε σε αγαπώμεν. Τίς γινώσκει επι πόσον καιρόν θα ημεθα εισέτι ενταύθα όμοι; Εαν αναχωρήσωμεν πρέπει και συ ν' αναχωρήσης μεθ' ημών επειδή εδω ποίος σε γνωρίζει; Τότε ο κόραξ εισήλθε και εκάθησεν επι της τραπέζης.

ο δε Δοβρϋς ηρχισε να τον θωπεύη, αλλ' αναστενάζων και χωρίς να δύνηται να προσθήσει περιπλέον τι. Το πτηνόν όμως θωρησαν περίξ αυτου ήτένισε προς το πρόσωπον έκαστου με τόσην εις τους οφθαλμούς εκφρασιν ώσει ελεγε «Διατί αναστενάζετε, και διατί εισθε τόσον λυπημένοι;» τότε ηρχισε να κραξη θλιβερώς ως ει επροσπάθει να κλαύση μετά των περι αυτό κλαιόντων. Τα παιδια εδωκαν εις αυτόν άρτον, αλλ' εκείνος δέν ήθέλησε να φάγη προσεπάθησαν να τρέξωσι μετ' αυτου αλλ' εκείνος δέν εκινείτο. Τότε εσήκωσε τας πτέρυγας του η εστρεψε την κεφαλήν προς το παράθυρον έννόησαν λοιπόν ότι ήθελε να εζέλθη και ο Δοβρϋς ηνοιξε το παράθυρον και ο κόραξ εζήλθε.

— Δέν είναι πλέον ευτυχής μαζί μας' δέν εφάνη ευχαριστημένος και ουτε εφαγεν, ειπον τα παιδια ο κόραξ εν τούτοις πετάξας δια του παραθύρου ταχέως εγένετο άφαντος.

Γ'. Η προσευχή.

Δύο μετά ταυτα ημέρας, ο Δοβρϋς, καταβεβλημένος υπό της λύπης, στραφεις ειπε προς την σύζυγον του.—Μαρία, παρεκάλεσα τους δανειστάς μου αλλ' αυτοι εφάνησαν άκαμπτοι εις τας παρακλήσεις μου ζητούσι να πωλήσωσι την οικίαν μας και να πληρωθώσι πώς λοιπόν θα τελειώση αυτη η εβδομάς άγνοώ εν τούτοις θα ηναι καλόν να ετοιμασθής να εγκαταλείψης την οικίαν. Εμε ίσως με κλείσουν εις την φυλακήν και τότε συ και τα παιδια θα βιασθήτε να ψωμοζητήτε από θύρας εις θύραν. Πλην μία εισέτι μας υπολείπεται οδός, οδός βασιλική, η οδός της προσευχής, και εις ταυτην ως εισέλθωμεν με όλα τα δυνατά μας». Ταυτα δε λέγων διακόπτετο από στεναγμούς, δι' ο και στραφεις προς τον τοίχον, αφήκε τέλος τα δάκρυά του να ρεύσωσιν ελευθέρως.

Ενώ δε ο Δοβρϋς εβρισκεν ανακούρισιν τινα ούτως εις τα δάκρυα, και τα παιδια του και η σύζυγός του εκκλαιον πικρώς, αΐφνης από το κωδωνοστάσιον της εκκλησίας ηκούσθη σημαίνων ο κώδων. Ήτο η ώρα του εσπεριου. Τότε, ως υπό εσωτερικής δυνάμεως βιαζόμενοι, εστράφησαν όλοι προς τον ουρανόν και ύψωσαν τας πληγωμένας καρδιάς των προς τον μονον δυνάμενον να τας θεραπεύση' όποιαν ανακούρισιν κατα την προσευχήν εκείνην εδοκίμασαν μόνον αυτοι εγίνωσκον' πλην ότι ανεκουφίσθησαν μαρτυρεί ο εζής υμνος, τον όποιον ο Δοβρϋς ηρχισε να ψάλλη.

Εμπιστεύου τας μερίμνας πασαν θλίψιν εμπιστεύου
Εις την άγρυπνον φροντίδα του Υψιστου του Δικαιου,
Όστις εδηγει τα νεφη και ανέμων καταγίδια,
Τα δε διαθήματά σου και σε θέτει υπ' αιγίδα.

Σπανίως ο τοίς Γερμανοίς αγαπητός ούτος υμνος εψάλη μετά τοςάυτης ζέσεως, μεθ' όσης την ημέραν εκείνην εις τον οίκον του Δοβρϋ. Δάκρυα πολλά έφερον εκ των οφθαλμών πάντων, εφ' όσον εζηκολούθη η ψαλμωδία, ήτις ετελετύησε δια των εζής:

Συ γινώσκεις τας καρδιάς, Συ τα εγκατά μας βλέπεις
Κύριε, το τρίνον γόνυ στήριξον, Συ πάντα τρέπεις!
Κ' εν ζωη και εν θανάτω ειθε την αλήθειάν σου
Να δηλώμεν την αγάπην και την θείαν μερίμναν σου.

Μόλις ο τελευταίος στίχος εψάλη και κτύπος τις ακουσθεις εις το παράθυρον επέσυρε την προσοχήν όλων. Ήτο ο κόραξ, όστις εκτύπα δια να τω ανοίξωσιν. Αφου ηνοιξαν επετάξεν εντός του δωματίου, εκάθησεν επι της κενής τραπέζης και ακολουθως διηθύνηθη κατ' ευθείαν προς τον Δοβρϋν. Ελθών πολυ πλησίον αφήκεν επι της χειρός του λάμπον τι αντικείμενον και ηρχισε να κραξη δυνατά, να κτυπή τας πτέρυγας του και να τρίβη το ράμφος του επι του φορέματος του Δοβρϋ, όστις έμεινεν εκπεπληγμένος η μάλλον ενόμιζεν ότι εγένετο παίγνιον άπατηλου τινος όνειρου, βλέπων πολυτιμώτατον δακτυλίδιον εις την χεира του. Τα παιδια εσπευσαν προς τον πατέρα των και μετά θαυμασμού εβλεπον το ωραιον εκείνο κόσμημα, του όποιου βεβαίως ηγνόουν την αξίαν.

— Εαν το δακτυλίδιον τουτο αξίζει εκατόν τάλληρα, ειπε καθ' εαυτόν ο Δοβρϋς, τότε η οικογένειά μου εσώθη, και θέλομεν οικονομηθη μέχρι της επομένης ανοίξεως. Στραφεις δε προς την σύζυγον του, Μαρία, ειπε, τουτο είναι πραγματική βοήθεια ειη το όνομα Κυριου ευλογημένον.

Τα παιδια δέν ηρχισαν να ιδωσιν επι του προσώπου του πατρός των την αλλαγην της οικτρās των θέσεως. Η δε μήτηρ τρέξασα εφερε τεμάχιον άρτου και εδωκεν αυτό εις το πτηνόν θέλωσα ν' άναμωίψη την αγάπην του με αγάπην' ο δε κόραξ τότε δέν το ηρήθη όπως προ τριών ημερών επραξε.

Πλην ενώ τα παιδια έπαιζον με τα αγαπητόν πτηνόν των και η Μαρία αφέθη εις όνειροπολήσεις τερπνάς, στοχασμός θλιβερός ανέβη εις του Δοβρϋ την καρδίαν. Το δακτυλίδιον εκείνο ήτο κλεμμένον' αν το εβλεπον εις χείρας του βεβαίως ήθελον τον τιμωρήσει' διότι τίς επιστευσεν ότι το πτηνόν το εφερον εις αυτόν; Αλλά και αν δέν το εβρισκον εις χείρας του το δακτυλίδιον δέν ήτο ιδιόν του' λοιπόν αν βαρύνη την συνειδησί του με πράγμα κλεμμένον; η μήπως ο κλεπταποδόχος δέν εβρίσκειται εις την αυτην με τον κλέπτην κατηγοριάν; Πλην τίς ήτο ο κύριος του δακτυλιδίου; Στραφεις τότε προς το πτηνόν:

— Βρε γεροκόρακα, τω ειπεν, από που εκλεψες το δακτυλίδιον αυτό; μήπως θέλεις να μου παίξης και συ καμμίαν...; Αλλ' ο κόραξ, ως όλοι οι κόρακες, και ύπάρχουσι παρά πολλοί, μάλιστα άπτέρωτοι, ειχε πολυ ελαστικήν την συνειδησί του και δέν ήθελε ν' ακούση τους λόγους του φίλου του. Κράπ, κράπ, ήτο η μόνη του απάντησις, ήτις εφαινετο σημαίνουσα «Κράτει το, κράτει το' τί σε μέλει πόθεν ηλθε;»

— Μαρία, ειπε τότε ο Δοβρϋς στραφεις προς την σύζυγον του, το δακτυλίδιον είναι κλεμμένον και θα κάμωμεν πολυ καλά να το αποδώσωμεν. Αν ο Θεός ήθέλησε δι' αυτου να μας βοηθήση, τουτο θα φανη. Αλλ' αν ηναι μεθοδία του πονηρου και ημεις το κρατήσωμεν τότε πολυ θα βλαφθώμεν.

Αί λέξεις αυται επεσαν ως κεραυνός επι της κεφαλής της γυναικός. Λοιπόν ήσαν άπατηλαι αι προ μικρού μειδιάσασαι προς αυτην ελπίδες! λοιπόν πρέπει

ν' αποχωρισθῆ τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς συζύγου, νὰ ἐξωσθῆ ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς, νὰ περιέρχεται γυμνὴ μὲ γυμνά και πεινασμένα τέκνα ζητοῦσα ἄρτον ἀπὸ θύρας εἰς θύραν καὶ μὴ ἔχουσα πού τὴν κεφαλὴν κλίνει, καὶ ταῦτα ἐν μέσῳ χειμῶνος φρικτοῦ! Ἀλλὰ ἂν διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ δακτυλιδίου ἡ καταστροφή ἐπύρξατο φρικωτέρα; . . . .

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ στοχασμοὶ τῆς Μαρίας, οἵτινες δὲν διέφερον πολὺ ἀπὸ τοὺς τοῦ συζύγου τῆς, ὅτε ἀπεφασίσθη τὴν μὲν νύκτα ἐκείνην ν' ἀναπαυθῶσι, τὴν δὲ ἐπομένῃν ἡμέραν νὰ ζητήσωσι τοῦ δακτυλιδίου τὸν κύριον. [Ἐπιτετα συνεχῆς]

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὀλόκληρον τὸ βάρος τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀποσταλειῶν ἐκ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν εἰς τὰ διάφορα Κράτη τοῦ ταχυδρομικοῦ συνδέσμου κατὰ τὸ ἀπελθὸν ἔτος εἰσι 3,223,427 οὐγκιαι, ἐντύπου δὲ ὕλης καὶ δειγμάτων τὸ βάρος ἦν 13,308,887.

— Ἐν Λονδίῳ ὑπάρχουσι 50 μίλια ὀδῶν. Ἡ ἑκτασις ἀμαξιτῶν ὀδῶν ἀνέρχεται εἰς 400,000 τετραγωνικ. μίλια.

— Οἱ ἄποροι ἐν Λονδίῳ ἀριθμοῦνται εἰς 84,160, ἐκ τούτων 41,228 ἐργάζονται εἰς ἐργοστάσια, οἱ δὲ λοιποὶ 42,936 ἐπαιτοῦσιν.

— Ἐν τῷ Ἀγγλικῷ στρατῷ εἰσὶν ἐν συνόλῳ 248 διδάσκαλοι πρωτοβάθμιοι, 186 δευτεροβάθμιοι καὶ 947 βοηθοὶ στρατιῶται.

— Κατὰ τὸ ἀπελθὸν ἔτος ὑπὲρ τὰ 68 ἑκατομ. δολλάρων ἠφανίσθησαν διὰ τῶν πυρκαϊῶν ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτεῖαις. Ἐάν ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἐκείνης ἀνέρχεται εἰς 40 ἑκατομ., ἕκαστον ἄτομον ἀπώλεσεν 1,70 δολλαρίου.

— Οἱ ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ χριστιανοὶ ἀριθμοῦνται περὶ τὰ 4 ἑκατομμύρια ἢτοι περίπου τὸ τέταρτον ὀλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀρμένιοι 2,030,000, Ἕλληνας 1,130,000, Ῥωμαιοκαθολικοὶ 730,000, Διαμαρτυρούμενοι 40,000.

— Κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις δημοσιευθεῖσαν στατιστικὴν τῷ 1876 σύνολος ἡ ἑκτασις τῶν σιδηροδρόμων τοῦ κόσμου ἀνέρχεται εἰς 181.864 μίλια, διαιρούμενα ὡς ἐξῆς: Εὐρώπη 89,129 μίλια, Ἀσία 7,628, Ἀφρικὴ 1,450, Ἀμερικὴ μεσημβρινὴ καὶ νότιος 81,909, Αὐστραλία 1748. Κατὰ ἕτερον ὅμως ἔγχειρίδιον ἡ σύνολος ἑκτασις εἶναι 194,836 μίλια.

— Ἐφημερίδες ἐν Γαλλίᾳ.—Ἡ πρώτη ἐφημερίς ἐν Γαλλίᾳ ἐκδοθεῖσα ἦν ἡ Gazette, ἀναφανίσθη τῷ 1631 ἢτοι πρὸ 247 ἐτῶν. Κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Σπενδόνης ἐκυκλοφόρου ἐν Παρισίοις 52 ἐφημερίδες. Τῷ 1633 ἐφάνη φύλλον εἰδοποιήσεων Bureau d' Adresses, περιέχων περίπου ὅσα καὶ σήμερον τὰ τοιαῦτα φύλλα περιέχουσι περὶ πωλήσεως ἢ ἐνοικιάσεως ἀκινήτων, ἐπίπλων ἄλ. Τῷ 1672 ὁ Κομφὸς Ἑρμῆς ἔτυχε μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ διήρκεσε περὶ τὰ 100 ἐτη. Κατὰ κατάλογον γενόμενον τῆ διαταγῇ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Α' ἐκυκλοφόρου διαρκούσης τῆς βασιλείας τοῦ ἐν Παρισίοις δύο Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἡ μὲν ἔχουσα 143 συνδρομητὰς, ἡ δὲ 16 μόνον.

— Πίος ὁ Θ' ἀριθμεῖται ὁ 262ος πάπας. Τούτων 194 ἦσαν Ἴταλοι, 15 Γάλλοι, 13 Ἕλληνας, 8 Σύροι, 6 Γερμανοὶ, 5 Ἰσπανοὶ, 2 Ἀφρικανοὶ, 2 ἐκ Σαβοΐας, 2 ἐκ Δαλματίας καὶ ἀνά εἰς εἴς Ἀγγλίας, Πορτογαλίας, Ὀλλανδίας, Σουηδίας καὶ Κρήτης.

Α Γ Σ Ι Σ

τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 7 τῆς Ἀθηναϊδος Αἰνιγματος.

Εἰς τὴν ὠραίαν φιλίαν μας περπὴν Ἀθηναῖδα μεταξὺ ἄλλων καὶ αἰνιγματοῦ πολὺ ὠραῖον εἶδα.

Τὸ αἰνιγμά σου μ' ἔβαλεν σὲ μέγαν, φίλε, κόπο καὶ πῶς τὸ εὖρον ἔπειτα νὰ σοῦ εἰπῶ τὸν τρόπο....

Τὸν Ἥλιο ἐπερίμενα μὲ τὴ βροχὴ ἀντάμα νὰ ἰδῶ εἴ δα γεννήσουνε νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ θάμα!

Κι' ἀφοῦ ἦλθαν πῶς ἤθελα καὶ ἔβλεπα τὰ νεφρὰ ὁ ποῦ ὁ Ἥλιος τὰ γεννᾷ καὶ ἡ βροχὴ τὰ τρέφει.

Καὶ ταῖς βρονταῖς, ταῖς ἀστραπαῖς κα' αὐτὸ τ' ἀστροπέλεκτι, ποῦ μ' ἔκμυς καὶ φόρεσα μεταξωτὸ γελέκι.....

Κανένα ὅμως παραλὸ ἄν τὸ δικό σας φίδι δὲν εἶδα, καὶ με ζάλισε τ' ὠραῖο σου παιγνίδι....

Καὶ ἀπεπίστηκα, καθὼς σὲ πέλαιγο Γρηγόρη ποῦ χάση τὸ τιμὸν τῆς, ἀλλὰ, ἰδοὺ ἡ ΠΙΣ!

Ἰδοὺ τ' ἀκριβογέννητον συμβόλαιον τὸ δεῖον! τοῦ Φοίβου τὸ χρυσόμαλον καὶ τῆς βροχῆς παιδίον!

Κι' ἀμέσως ξεζαλιστικά καὶ μύριζα τὰ κρῖνα τὴν Ἰριδ' ἀφοῦ ἔκοφα καὶ ἔκαμα τὴν ΠΙΝΑ.—

Τὸ ἔλυσα καὶ πρόβλημα κα' ἐγὼ προβάλλω ἤδη διότι εἶναι ἐν ἀπλοῦν πλήν νόστιμον παιγνίδι....

Εἰς δένδρον ἐκάθηντο τριάκοντα πτηνὰ κυνηγὸς τις δὲ πυροβολήσας ἐφόνευσε τέσσαρα, δεῖξόν μοι πόσα ἔμειναν; * *

Λύσις Αἰνιγματος Γ'

Ἰρις—ῤίς—ἰς—ς.

Ἔλυσαν δὲ τοῦτο αἰ κκ. Μ. Α. Κωνσταντινίδου καὶ Ἐφ. Κ. Βασιλειάδου (Πειραιεύς) ὡς καὶ οἱ κκ. Ι. Δ. Κρανιώτης, Ι. Α. Δουρουτῆς, Γεώργ. Μελιδώνης (Καφαλληνία), Κ. Β. Τοπάλης (Κέρκυρα), Δ. Ῥωμαΐδης, Ὁρέστης Κατσάρης, Δ. Κακλαμάνος, Ἐμ. Β. Παπακωνσταντῆς, Ι. Κ. Τζάθας (Ἰδρα).

Λύσις Γρίφου 1.

Ἀρ—ετη—Σικυων—αδ—οικίαν—μισεῖν ἀ' Ἀρετῆς οἰκίῳν ἀδίκίαν μισεῖν».

Ἔλυσεν δ' αὐτὸν ὁ κ. Δ. Ῥωμαΐδης καὶ Ι. Κ. Τζάθας.

Λύσις Γρίφου 2.

ἄς—τ—ους—α—λιθοί—ς—φ—ηλους—ζ—ηλος—και—φθ—ονος—δ—εν—οικοί.

«Εἰς τοὺς ἀληθεῖς φίλους ζῆλος καὶ φθόνος δὲν οἰκεῖ».

Ἔλυσαν δ' αὐτὸν οἱ κκ. Ι. Δ. Κρανιώτης, ἡ κυρία Ἐρασμία Κάλκου, Ν. Α. Βαλάσκας, ἡ κυρία Ἐλένη Σ. Κόμβα Γεώργ. Ι. Δέσπος (ιατρός) καὶ Γ. Α. Βαλαβάνης.